

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Felicitas cum 7. filiis 10. Iulij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

mirabilis ea de causa in factis suis videretur. Huius parentes præclaris in Hibernia orti natalibus, cum tyrānidem quorundam detestati, solum verrissent, & procul patria vnà cum Disibodo filio habitaret, liberalibus eum disciplinis imbuendum religiosi viris cōmendarunt: & acri illius ingenio feliciq; ad discendum industria delectati, molestiam exilij sobolis suæ ingenuitate leuabant. Porro Disibodus in dies proficiens & tum ætate tum sanctitate crescens, à studio literarū ad studium bonorum operum progrediebatur, & precibus ac eleemosynis vacabat. Quicquid vero de Deo audire accipere, aut discendo cōsequi poterat, id multa aviditate complectebatur. Denique per gradus virtutum & ætatis incrementa singulis initiatus sacris ordinibus cum trigessimū ageret annum presbyter ordinatus est. Quam ille dignitatem tantis virtutum ornamentis decoravit, vt eius regionis Antistite feliciter demortuo, inuitus atq; reluctans ad Episcopalem dignitatem raperetur.

studium bonorum operum.

MARTYRIVM SS. FELICITATIS ET septem filiorum eius 10. Iulij Sur. Tom. 4.

Cum Antonini Imperatoris tempore, gignens sacrificulorum exorta seditio Christianam religionem interneccione penitus delendam esse conclamaret, Felicitas illustri admodum genere matrona, inter alios omnes fidei cultores tanto pietatis virtutumq;

V 4 omni.

omnium splendore fulgebat, vt Sacerdotes idolorum illa vna superffite, res suas nefandumq; dæmoniorum cultum diu faluum confiftere poffe diffiderent. Erat enim caftis adeo moribus ornata vidua, & orationis ftudio die nocteq; tam fedulo intenta, vt cuncti vel folo eius intuitu, Chriftianæ religionis amore inflâmentur. Creſcebant per illam quotidie Chrifti præconia, & pietatis ftudium magna capiebat incrementa; prorsus vt idolorum facrifici inuidia tabefcentes, Imperatori Antonino reipublicæ excidium denunciarent, ni maturè Felicitatem cum filijs dijs facrificare compelleret. Antoninus ea denunciatione commotus, Præfecto vrbis Publio vitæ neciſq; poteflatem in viduam fanctiffimam tradit, vt ea ratione offensa deorum numina placaret. Publius igitur Præfectus Vrbs eam ad fe priuatim adductam blando primum colloquio ad deorum cultum prouocauit, deinde verò pœnarum atrocitate cum minis propofita femineum pectus terrere aggreditur. Cui Felicitas: Nec, inquit, blandimentis tuis refolui, nec terroribus frangi potero. Quid? tu fanctum Spiritum, qui fidelium mentes inhabitat, nolque contra aduerfos tuetur casus, ab homine superandum exiftimas? nihil agis; de illius nâque protectione ſecura, ſupplicia tua ſuperabo, & ſi interfecta fuero, glorioſiorem occiſa reportabo triumphum. At Publius: Si tibi ô miſera ſuaue eſt mori, vel filios tuos viuere per-

permittas. Viuent vero, inquit illa, filij mei si
 idolis litare abnuerint, sin vero in se tantum
 scelus admiserint, in æternum præcipitabun-
 tur interitum. Alia vero die Publius in foro
 Martis pro tribunali sedens productam sic
 blandè affatur. Felicitas, miserere filiorum
 tuorum egregia indole iuuenum, & noli flo-
 ridam illam ætatem tua dementia prodigere.
 Respondit matrona: Misericordia tua imple-
 tas, & exhortatio tua crudelitas est. Et cõuersa
 ad filios, O filij, inquit, ò chara matris pigno-
 ra, mentes oculosq; ad cælum erigite, vbi vos
 Christus cum sanctis suis exspectat. Pugna-
 te pro animabus vestris, & fideles vos in amore
 Christi exhibete. Audiens hæc Publius iussit
 eam alapis cædi, dicens: Itane me præsentè ist-
 hæc monita dare audes, vt spereis dominorum
 nostrorum iussis in perniciem spontaneam ru-
 ant? Et statim amota matre filium eius Ianua-
 rium natu maximum blando ad se sermone
 vocauit, multaq; haud contemnenda obtulit,
 si idolis sacrificare acquiesceret. Sed cum ille
 munera constanter reijceret, Publius fulmine
 verborum minas ingeminans iuuenem terre-
 re nitebatur. Tum ille: Quid, inquit, stulta
 suadendo inani verborum strepitu aures me-
 as obtundis? Ego enim Christi virtute hæc fa-
 cilè superabo. Iudex ea contumelia prouoca-
 tus virgis atrociter cæsum in carcerem recipi
 iussit, deinde vero Felicem secundum adduci.
 Quem cum hortaretur Publius ad immolan-

V s dum

dum idolis, constanter respōdit. Vnus est Deus quem colimus, cui sacrificium pię deuotionis offerimus, caue igitur exiltimes me aut fratrum meorum quempiam à Domini Iesu amore recessurum. Hoc audiens Præfectus, isto amoto iussit sisti tertium nomine Philippum: cui cum diceret: Dominus noster Imperator Antoninus iussit, vt dijs omnipotentibus imoletis: Respōdit Philippus: Isti nec dij nec omnipotentes sunt: sed sunt simulacra vana & omnis sensus expertia: & qui eis sacrificare voluerint de æterna salute periclitantur. Amoto item Philippo iussit adesse quartum Silanum cui sic ait: Vt video, inquit, conuenit vobis cum pessima matre vestra, vt spreitis principum mandatis, vnum omnes eundemq; interitum subeatis. Respondit Silanus Imo si tua tormenta timuerimus, in æternum interitum horrendaque supplicia incidemus. Sed quia compertum est nobis, quanta iustos maneant præmia, quanti q; sceleratis impendeant cruciatus, securi legem Romanam contempnimus, ne diuinam præuaricemur: adorantes enim dæmonia, cum iisdē incendio mactabuntur sempiterno. Amoto Silano iussit quintū præsto esse Alexandrū vix dū ex ephēbis egressum, cana tamen prudentia adolescentem cui dixit: Miserere etati tuę iā florescētī & dijs sacrificā, vt possis amicus Augustorum fieri, & vitam habere & gratiam. Cui Alexander: Ego, inquit, seruus Christi sum, quem ore cōfiteor,
corde

torde teneo, incessanter adoro. Dij autē tui cū
cultoribus suis interibunt. Isto amoto iussit
sextū applicari, eum q̄; his vocibus affatur: For-
te vel tu optas viuere & nō abire in interitum.
Respondit Vitalis (hoc namq; illi nomen erat)
Ecquis tibi videtur rectius viuere, qui Deū col-
lit immortalē, an qui dēmonē cupit, habere
propitiū? Cui Publius: Et quid est, inquit, dæ-
mon? Omnes, ait ille, dij gentiū dēmonia sunt,
& qui eisdē honores diuinos tribuunt. Publius,
hoc per cōtemptum submoto iussit p̄dire Se-
ptimū, animo ad supplicia p̄ Christi nomine
ferēda prōptissimū. Hic Martialis vocabatur,
cui iudex dixit: Crudelitatis fautores effecti,
Augustorum instituta cōtemnitis, & in vestra
perniciē permanetis. Martialis vero cōtra ex-
clamans, O, inquit, si nosse, quæ p̄cæ idolō-
latris cōstitutæ sint, aliud sciperes. Quotquot
enim Christum verum Deum non cōfitentur
perpetuis gehēnē ignibus cōflagrabit. Tunc
Publius omnibus iam auditis & carcere cōclu-
sis, gesta singulorum in chartas redacta Anto-
nino misit. Quos Imperator tandē Antoninus
diuersos ad iudices varijs excarnificandos sup-
plicijs destinauit. Et primus quidem fratrum,
plumbatis diu grauitēque cæsus, præclare in
Christi confessione spiritum tradidit. Secun-
dus & tertius, fustibus maçtati, egregiam ani-
mi constantiam, ad extremum vsque vitæ
spiritum, magno fidelium gaudio declarā-
tunt. Quartus præcipitio interemptus,
ad

ad cælos migravit. Reliqui tres capitali sententia damnati vnà cum matre intrepidè ceruices gladio subdiderunt; pia interim genitrice sua pignora ad tam præclarum certamen hortante & confirmante. Quæ demum & ipsa de filiorum iam salute secura, plena gaudio & exultatione in certamen prodijt; & gloriosum triumphum simili exitu feliciter compleuit.

EXEMPLA SS. PVERORVM MARTYRUM in persecutione VVandalica pro Christi fide viriliter certantium, habentur apud Surium in vita S. Eugenij Episcopi Carthaginensis 13. Iulij

Tom. 4.

HVNERICO VVandalorum rege persecutionem seuiſſimam in Christianos, suafu Arriane factionis, moliente, Episcopi, Presbyteri, Diaconi, & alia Ecclesiæ membra ad quatuor millia nongentos & sexaginta sex, ad exilium eremi compellebantur. Inter quos & infantuli fuere quam plurimi, quos genitrices materno sequebantur affectu, aliæ gaudentes, quod martyres genuissent, aliæ retrahentes, vt morituros diluio rebaptizationis à fidei confessione reuocarent. Nullum tamen tunc nec blandimenta vicerunt, nec carnalis pietas aliquem inclinavit ad terram. Dum vero hic Dei exercitus cæpto itinere pergeret, videre anum tenentem manu infantulum eumq; his sermonibus consolantem; Curre domine mi;
vides

*Paruuli se
exulibus
comites
adiungunt*